

L'AMOR ES PELS RICS

Un relat de: [montserrat vilaró berenguer](#)

Núvols negres enterboleixen el cel però en Jaume de Cal Pintat no mira res, sols camina de pressa, ell mai mira enlaire diu no té temps. A la mà hi porta un volant i un esclopet de fusta per segar el blat, a dins la faixa ben endins un metxer i el tabac de picadura junt al llibret de paper. No li calen més coses la Roseta ja li portara el dinar, té molta feina ha de segar ja ha passat Sant Joan i el més calent a l'aigüera com diu la seva dona. I els segadors que vénen del cantó del mar i lloga any encara no han arribat. Avui ell vol fer les vores dels camps . La seva dona li deia que no hi anés que segurament avui plouria, però ell és més tossut que una mula i marxa camí enllà.

En passar l'obaga fonda ja se sent el primer tro, de cop i volta algunes gotes li cauen a la cara, al cap seria impossible sentirles porta una gorra que no se sapen bé de quin color és de tant gastada. A dins la gorra sempre hi porta algunes agulles imperdibles i alguna de cosir a sota la visera, mai se sap el que pot necessitar. En Jaume no fa cas, però abans d'arribar al camp la pluja el mulla de dalt a baix. Ell renega no gaire alt perquè encara no ha pedregat, si ho hagués fet se sentiria cridar fort. Però no, és sols pluja que el mulla de dalt a baix. Quan arriba al camp veu que no pot segar tot és amarat d'aigua al mateix que ell, que fins i tot els calçotets els té molls.

Llavors dona mitja volta i sense mirar el cel torna cap a casa. Ja li sembla sentir els crits de la dona. Ja t'ho deia jo que no hi anessis no veus que amenaçava pluja, i ara vas xop fins al moll de l'os.

Ell com sempre li respondria, ja ho se Roseta, però un treballador és un treballador i no té temps de certes coses.

Com de mirar el cel diria la Roseta i deixar que les vaques es mengin els teus mocadors, perquè quasi no tens temps de ficar-los a la butxaca, quants mocadors que caguen les remaleïdes ho veig cada dia.

Si diria el Jaume, no tinc temps per aquestes bestieses.

Però dins seu esta content de veure com la dona li dona roba eixuta li prepara un ou amb moscatell i te cura d'ell com fa des del primer dia que es varen casar.

Per aquestes coses val la pena viure es diu ell, no ho explica mai a ningú té por que es riguin els molt bretols. Ell sempre diu que l'amor és pels rics i no per als camperols com ells. Però dins seu sap que és per tothom, i ell estima la Roseta i gaudeix molt de com el cuida.